

NUR TALEBELERİ VE SİYASET

Siyasî vazife için Bediüzzaman Hazretlerinin “Risâle-i Nur’un şakirdleri siyasetten çekilmeleri ve karışmamaları çok isabetlidir. Ve vazife itibarıyla vazifeli bir kısım Nurcular siyasete bakmaları, elbette selef-i sâlihîn mücahitleri nazarıyla bakıyorlar” şeklinde bir beyanı vardır.

NUR TALEBELERİ VE SİYASET

“Risâle-i Nur’un siyasetle alâkası yoktur.”²² Bu alâkasızlık Nurlar adına siyasete girmek ve devlet idaresine siyasî bir parti kurarak talip olmamak mânâsındadır. Burada bir noktayı nazarlara sunalım. Dediğimiz gibi, Nur Talebeleri Nurlar hesabına siyasete giremez, ancak kendi hesabına girebilir. Bu noktaya şöyle işaret edilmiştir. “Risâle-i Nur, dünyada her cereyanın fevkinde bulunması ve umumun malı olması cihetiyle, bir tarafa tâbi ve dâhil olmaz. Belki mütecaviz dinsizlere karşı haklı tarafa yardımcı olur ve dost olur ve ihtiyat kuvveti hükmünde onlara bir nokta-i istinat olur. Fakat siyaset hesabına değil, belki Nurların intişarı ve maslahatı hesabına, bazı kardeşler, Nurlar namına değil, belki kendi şahısları namına girebilir.”²³ Meselâ Bediüzzaman Hazretleri’nin saff-ı evvel talebeleri bu noktada kendi şahısları namına siyasete girmişler ve mebus seçilmişlerdir. Tahsin Tola, Gıyasettin Emre v.b. emsali misaller mevcuttur. Üstadın tavsiyesi doğrultusunda kendi şahısları namına siyasete giren bu talebeler bulundukları makamlarda, yine Risâle-i Nur’a hizmet etmeye gayret etmişlerdir. Hatta Bediüzzaman Hazretleri, Demokratların Emirdağ ilçe teşkilâtının kurulmasında talebelerini teşvik etmiştir. Emirdağ Lâhika mektupları içerisinde “Mustafa, Nuri, Nuri, Hamza, Süleyman, Hasan, Seyda,

Receb, İbrahim, Faruk, Muzaffer, Tahir, Sadık, Mehmed”24 isimlerinde talebelerinin yazmış olduğu mektupta “Demokratlar âzalarından Nur Talebeleri”25 olarak tavsif edildiğini görüyoruz. Böylece “Demokratlar âzalarından Nur Talebeleri” tabiri Risâle-i Nur Külliyyatı’na girmiş bulunmaktadır.

Ayrıca Üstad Bediüzzaman Hazretleri, Hamza Emek Ağabeyi pek mühim bir vazife ile tanzif etmiştir: “İçtimâî ve siyasî sahadaki meslek ve meşrebini tebârüz ettirmek için onu fiilen vazifelendirmişti. Birinci derecede ona Mehmet Çalışkan’a “Benim ve Risâle-i Nur’un bedeline, gidin Demokrat Partiye kaydınızı yaptırın” demiştir.26

Hakiki Nur Talebeleri din adına siyasete karşı her daim mesafeli durmuş ve bu tarz oluşumlara ne fikrî, ne de fiilî olarak destek vermemişlerdir. Çünkü bu asırda o zemin şerlidir. Ucu ecnebilerin elinde olan siyaset daireleri kaygan, muvakkat ve mütehavvildir. O dairelere giren selâmet-i kalbini muhafaza edemez. “Çoğu yalancılık; ve bilmeyerek ecnebî parmağına âlet olmak ihtimali var”27dir. Demek ki devlet idaresine siyasî bir parti kurarak talip olmaktan Nur Talebeleri şiddetle kaçıyorlar.

Bu noktaya da şöyle işaret edilmiştir: “Nur Talebeleri siyasetle iştigal etmez, siyasetten kaçıyorlar. Eğer siyasete mecbur olsalar, siyaseti dine âlet yapıyorlar, tâ ki siyaseti dinsizliğe âlet edenlere karşı dinin kudsiyetini gösterebilirler. Siyasî bir cemiyetleri asla mevcut değil”28dir. Böylece siyasî bir cemiyet, teşkilat ve partileri olmadığı net olarak ifade edilmiştir. “Nur Risâlelerinin ve Nurcuların siyasetle alâkaları yok. Ve Risâle-i Nur, rıza-i İlâhîden başka hiçbir şeye âlet edilmediğinden, mümkün olduğu kadar Risâle-i Nur’un mensupları, içtimâî ve siyasî cereyanlara karışmak istemiyorlar”29 Çünkü bu ahirzaman asrının dehşetli haricî ve dâhilî cereyanları ile siyasetli cemaatleri her şeyi kendi hesabına alıp âlet ederler. Böyle kudsî bir hizmet cam parçası hükmündeki dünyevî cereyanlara ve siyasetlere âlet edilmez. Onun için meseleyi iyi tahlil etmek gerekiyor. Bu çalkantılı olan ahirzaman asrında yanlış basmak ihtimali çok kuvvetlidir. İlm-i siyaset ile, fiilî siyaseti birbirinden tefrik etmek gerekir. Nur Talebeleri taallüm-ü siyaset olan ilm-i siyaseti, yani İslâmın siyaseti olan siyaset-i İslâmiyeyi taallüm etmelidir. Çünkü bu noktada vazifeleri vardır. Siyasî vazife için ise, Bediüzzaman Hazretlerinin “Risâle-i Nur’un şakirdleri siyasetten çekilmeleri ve karışmamaları çok isabetlidir. Ve vazife itibarıyla vazîfeli bir kısım Nurcular siyasete bakmaları, elbette selef-i sâlihîn mücahitleri nazarıyla bakıyorlar”30 şeklinde bir beyanı vardır. Ayrıca Emirdağ Lâhikası mektuplarında “Biz Kur’ân hizmetkârları ve Nurcular, evvelki iki cereyana karşı daima Kur’ân hakikatlerini muhafazaya çalışmışız. Mümkün olduğu kadar dünyaya ve siyasete bakmamaya mesleğimiz bizi mecbur ediyormuş. Şimdi mecburiyetle bakmaya lüzum oldu. Gördük ki, Demokratlar, evvelki iki müthiş cereyana karşı bize (Nurculara) yardımcı hükmünde olabilirler”31 denilerek, artık “vazife itibarıyla vazîfeli bir kısım Nurcular siyasete bakmaları”32 zamanının geldiği belirtilmiştir.

SIYASET VE DİNDARLIK

Bu zamanda “din düsturlarının bir hâdimi olmak cihetinde güneş gibi imanlar taşıyan bir kısım sahabeler ve onlara benzeyen mücahidinden, selef-i salihînden başka, siyasetçi, ekserce tam müttakî dindar olamaz. Tam ve hakikî dindar, müttakî olanlar, siyasetçi olmazlar. Yani, maksad-ı aslî siyasetini yapanlarda din, ikinci derecede kalır, tebeî hükmüne geçer. Hakikî dindar ise, “Bütün kâinatın en büyük gayesi ubudiyet-i insaniyedir” diye, siyasete, aşk-ı merak ile değil, ikinci üçüncü mertebede onu dine ve hakikate âlet etmeye –eğer mümkünse– çalışabilir. Yoksa, bâkî elmasları kırılacak adi şişelere âlet yapar.”33 Bilindiği üzere bu ahirzaman asrında hükmeden fen ve felsefenin tasallutuyla imanlar zayıflamış ve çoktan beri terbiye-i İslâmiye zaafiyete uğramıştır. Bu cihetle “siyasetçi, ekserce tam müttakî dindar olamaz” hükmü verilmiştir. Özellikle “maksad-ı aslî siyasetini yapanlarda din, ikinci derecede kalıp, tebeî hükmüne geçmesi” dini siyasete âlet etmeye mecbur olma zarureti de göstermektedir. Bu noktada hulus-u niyetin fayda vermeyeceği ve büyük bir cinayet işlenerek bâkî elmasları kırılacak adi şişelere âlet yapma mesuliyetini getireceği aşîkârdır. Ayrıca “Hamiyet ayrı, iş ayrıdır”34, “İş ve sanat başka olduğu için, fasık bir adam güzel çobanlık edebilir; ayyaş bir adam, ayyaş olmadığı vakitte iyi saat yapabilir. İşte şimdi salâhat ve mahareti, tabir-i âharla fazileti ve hamiyeti, nur-i kalb ve nur-i fikri cem edenler, vezaife kifayet etmezler. Öyle ise, ya maharettir veya salâhattir. San’atta maharet ise, müreccahtır.”35

Devlet idaresi teknik ve ihtisas isteyen bir iştir. Bu cihetle öncelikle maharet ve ehliyet ister. Çünkü ihtisas asrındayız. Elbette en ideali “salâhat ve mahareti, tabir-i âharla fazileti ve hamiyeti, nur-i kalb ve nur-i fikri cem edenler” vazifelerinde istihdam edilsin. Ancak dediğimiz gibi, bu ahirzaman asrının zaruretleri, terbiye-i İslâmiyenin zaafiyete uğraması

ciyetiyle hem müttaki tam dindar, hem de maharetli ve nur-i fikir sahibi olanlar vazifelere yeterli gelmezler. Öyleyse devlet idare etme san'atı olan siyasette de maharet ve ehliyet müreccaktır (tercih edilir).

Nasıl olur?

“Cevap: Saatçi ve makineci ve süpürgeci oldukları gibi. Zira, meşrûtiyet (demokrasi), hâkimiyet-i millettir; hükûmet hizmetkârdır. Meşrûtiyet (demokrasi) doğru olursa, kaymakam ve vali reis değiller, belki ücretli hizmetkârdırlar. Gayrimüslim, reis olamaz, fakat hizmetkâr olur.”³⁶

DİNİ SİYÂSETE ÂLET ETMEK

Din vahyîdir, ulvîdir, semâvîdir. Arzî ve dünyevî olan siyâsete ve dünya işlerine âlet edilemez. Çünkü din hakikatleri elmas mesâbesinde, dünyaya ait işler kırılacak cam parçası hükmündedir. Ancak bir zamanlar bir kısım dindâr ehl-i siyâset, dini siyâset-i İslâmiyeye alet etmeye çalışmışlardı.³⁷ Hâlbuki alet yapmak, İslâmiyetin kıymetini tenzil etmektir, büyük bir cinayettir.”³⁸ Ayrıca bu zamanda terbiye-i İslâmiyenin zaafıyla İttihad-ı İslâm adına siyaset yapanlar “dini siyasete alet etmeye mecbur olacağından”³⁹ din adına siyaset yapmanın hatar-ı azime yol açacağı bir hakikattir. Bu cihetle elmas değeriindeki dinî hakikatlerin cam parçası hükmüne indirilmesi büyük bir cinayettir.

Öyleyse “Biz Risâle-i Nur şakirtleri, Risâle-i Nur’u değil dünya cereyanlarına, belki kâinata da âlet edemeyiz. Hem Kur’ân bizi siyâsetten şiddetle men etmiş. Evet, Risâle-i Nur’un vazifesi ise, hayat-ı ebediyeyi mahveden ve hayat-ı dünyeviyeyi de dehşetli bir zehire çeviren küfr-ü mutlaka karşı imânî olan hakikatlerle gayet kat’î ve en mütemerrid zındık feylesofları dahi imâna getiren kuvvetli burhanlarla Kur’ân’a hizmet etmektir. Onun için Risâle-i Nur’u hiçbir şeye âlet edemeyiz. Kur’ân’ın elmas gibi hakikatlerini, ehl-i gaflet nazarında bir propaganda-i siyâset tevehhümüyle cam parçalarına indirmemek ve o kıymetdar hakikatlere ihanet etmemektir.”⁴⁰

Bu cihetle “Risâle-i Nur dünya işlerine âlet olamaz, dünya işlerine siper edilmez. Çünkü, ehemmiyetli bir ibâdet-i tefekkürîye olduğu cihetle, dünyevî maksatlar onunla kasten istenilmez. İstenilse, ihlâs kırılır, o ehemmiyetli ibâdet şekli değişir. Yani, çocuklar gibi, döğüşükleri vakit Kur’ân’ı başına siper eder. Başına gelen zarar Kur’ân’a geldiği gibi, Risâle-i Nur, böyle muannid hasımlara karşı siper istimal edilmemeli. Evet, Risâle-i Nur’a ilişkinler tokatlar yerler; yüzer vukuat şahittir. Fakat Risâle-i Nur, tokatlarda istimal edilmez ve niyet ve kasıtlı tokatlar gelmez. Çünkü sırr-ı ihlâs ve sırr-ı ubudiyyete münafidir.”⁴¹

SİYASETİ DİNE ALET ETMEK

“Ey kardeşlerim! Kırk beş sene evvel⁴² Eski Said’in bu dersinden anlaşılıyor ki, o Said siyasetle, içtimâiyat-ı İslâmiye ile ziyade alâkardır. Fakat, sakın zannetmeyiniz ki; o, dini siyasete alet veya vesile yapmak mesleğinde gitmiş. Hâşâ! Belki, o bütün kuvvetiyle siyaseti dine alet ediyormuş. Ve derdi ki: “Dinin bir hakikatini bin siyasete tercih ederim.”⁴³ “Evet, biz dini siyasete âlet değil, belki vatan ve milletin dehşetli zararına siyaseti mutaassıbâne dinsizliğe âlet edenlere karşı, bizim siyasete bakmamıza mecburiyet-i kat’îye olduğu zaman,⁴⁴ vazifemiz siyaseti dine âlet ve dost yapmaktır ki, üç yüz elli milyon kardeşlerin uhuvvetini bu vatandaki kardeşlere kazandırmaya sebep olsun.

Elhasıl: Bize işkence edenlere, siyaseti asabiyetle dinsizliğe âlet etmelerine mukabil, biz de siyaseti dine âlet ve dost yapmakla bu vatan ve milletin saadetine çalışmışız.”⁴⁵ Nur Talebeleri ehl-i İslâmiyet ve hamiyet-i diniye ve kuvvet-i imaniye cihetiyle, değil dini siyasete âlet yapmak, belki de siyaseti dine âlet ve tâbi yapmaya çalışmışlardır. Görüldüğü üzere Nur Talebeleri dini siyasete âlet etmemeye, belki siyaseti dine âlet, dost ve vesile etmeye çalışmışlardır. Dini siyasete âlet edenlere de aynı Üstadları gibi davranarak yol vermemişler ve ikazlarını yaparak nokta-i istinad olmamışlardır.

DİPNOTLAR:

22- Emirdağ Lâhikası-I, 2013, s. 218.

23- Emirdağ Lâhikası-I, 2013, s. 276.

- 24- Emirdağ Lâhikası-II, 2013, s. 814.
- 25- Emirdağ Lâhikası-II, 2013, s. 814.
- 26- http://www.yeniasya.com.tr/m-latif-salihoglu/ucuncu-said-in-emek-dar-hamza-si_344173
- 27- Mektubat, 2013, s. 102.
- 28- Emirdağ Lâhikası-II, 2013, s. 754.
- 29- Emirdağ Lâhikası-II, 2013, s. 545.
- 30- Emirdağ Lâhikası-I (Gayr-ı Münteşir)
- 31- Emirdağ Lâhikası-II, 2013, s. 815.
- 32- Emirdağ Lâhikası-1 (Gayr-ı Münteşir)
- 33- Emirdağ Lâhikası-I, 2013, s. 113.
- 34- Eski Said Dönemi Eserleri (Münâzarât), 2013, s. 236.
- 35- Eski Said Dönemi Eserleri (Münâzarât),2013, s. 236.
- 36- Eski Said Dönemi Eserleri (Münâzarât),2013, s. 254.
- 37- Eski Said Eserleri (Hutbe-i Şamiye), 2013, s. 345.
- 38- Eski Said Dönemi Eserleri (Hutbe-i Şamiye), 2013, s. 345.
- 39- Emirdağ Lâhikası-II, 2013, s. 746.
- 40- Müdafaalar, Afyon Mahkemesi [1948 - 1949],
- 41- Kastamonu Lâhikası, 2013, s: 382.
- 42- Kırk beş sene evvelki tarih 1911'dir. Bu haşiye 1956'da yazılmıştır.
- 43- Eski Said Dönemi Eserleri (Hutbe-i Şamiye), 2013, s. 344.
- 44- Emirdağ Lâhikası-II, 2013, s. 815'te "Şimdi mecburiyetle bakmaya lüzum oldu" denilmiştir.
- 45- Emirdağ Lâhikası-II, 2013, s. 515.